

Arrest

nr. 176 384 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 oktober 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 29 april 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 29/10/2015 werd

ingediend door: [H., S. M. H.] , Nationaliteit: Suriname ; Geboortedatum: [...] , Geboorteplaats: [...],
Identificatienummer in het Rijksregister : [...] verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene diende op 29/10/2015 een aanvraag gezinshereniging in als wettelijk geregistreeerde partner (levensgezel), in functie van [V. L. G.] [N.N. ...]

Het verblijfsrecht van de partner van betrokkene, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd gezien hij niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980.

Bijgevolg kan artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan haar partner niet vervoegen, gezien hem het verblijfsrecht werd geweigerd.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als wettelijk geregistreeerde partner aangevraagd op 29/10/2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de partner van verzoekster om volgende redenen besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten:

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook intrekt nu de partner van verzoekster niet zou aantonen aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerper voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat de partner van verzoekster op 23 juli 2012 om zijn verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer en op 11 februari 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart;

Dat de partner van verzoekster alsdan gedurende 2 jaar ononderbroken tewerkgesteld werd, doch op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos werd;

Dat de partner van verzoekster zich daarna inschreef bij VDAB, trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde tewerkstelling te kunnen hervatten, hetgeen onbetwistbaar de werkbereidheid van de partner van verzoekster aantoonde;

Dat het hoewel het geen sinecure is een tewerkstelling te bekomen, de partner van verzoekster opnieuw werd tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid, sedert 28 mei 2015, welke stukken bij voorgaande aanvraag aan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werden voorgelegd en waaruit komt vast te staan, dat er in weerwil van datgene wat er door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt voorgehouden, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling openstaat en de partner van verzoekster zelfs opnieuw als werknemer dient te worden beschouwd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag van de partner van verzoekster af te wijzen, nu hij niet zou aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten, nu zij zich enkel en alleen baseert op de recent neergelegde stukken, terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat de partner van verzoekster tussen 2012 en 2014 werd tewerkgesteld op continue basis en vanaf mei 2015 tot op heden;

Dat hoewel deze tewerkstellingen niet actueel meer zijn, hiermee wel degelijk rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiliteit van de bestaansmiddelen / mogelijkheden tot tewerkstelling, nu deze immers aantonen dat de partner van verzoekster meer dan 2 jaar ononderbroken werd tewerkgesteld en sedert mei 2015 tot op heden op basis van interim-arbeid;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat bovendien eveneens het inkomen van verzoekster bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat verzoekster ononderbroken is tewerkgesteld, terwijl verzoekster en haar partner inwonen bij haar zus en derhalve niet alleen geen kosten inzake huisvesting dienen te dragen, doch zij tevens geen beroep kunnen doen op het sociale bijstand stelsel, nu de inkomsten van verzoekster en partner hiertoe te hoog zijn;

Dat verzoekster en haar partner dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting kunnen vormen voor de sociale bijstand en dan ook sedert 2012 op geen ogenblik om bijstand hebben verzocht, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen;

Dat verzoekster en haar partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”.

2.2. De Raad stelt vast dat het middel van verzoekster in wezen een kritiek betreft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zoals deze op dezelfde datum werd genomen in hoofde van haar Nederlandse partner. Het opgeworpen middel is identiek aan het middel zoals dit werd uitgewerkt in het beroep dat bij de Raad werd ingediend door verzoeksters partner tegen de in zijn hoofde genomen weigeringsbeslissing en is erop gericht aan te tonen dat het bestuur ten onrechte geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in diens hoofde heeft vastgesteld. Een concrete kritiek die specifiek is gericht tegen de thans bestreden beslissingen wordt niet aangebracht.

De Raad stelt vast dat de aangebrachte kritiek reeds werd behandeld door de Raad in zijn arrest nr. 175 671 van 30 september 2016. Deze kritiek werd niet weerhouden ter nietigverklaring van de beslissingen genomen in hoofde van verzoeksters partner en het beroep werd verworpen. Het kan in het kader van het thans voorliggende beroep volstaan te verwijzen naar voormeld verwerpingsarrest van de Raad en de daarin opgenomen bespreking om te besluiten dat ook het thans ingeroepen middel niet kan worden weerhouden en het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS